

KOČEVSKI SLOVENEK

Izhaja vsakega 5., 15. in 25. dne v mesecu; če je na tak dan praznik, dan prej. — Pos. štev. 150 din.; letna naročnina 30 din., v zamejstvu 60 din. — Poštno-ček. rač. št. 17.785. Oglasi po ceniku. — Izdaja konz. lista, čigar predst. je Karel Škulj, župnik v Dol. vasi pri Ribnici. — Urednik Fran Radešček, Kočevje. — Tiska tiskarna J. Pavliček, Kočevje.

Pomenljiv govor

Na občnem zboru Zadružne zveze v Ljubljani je imel predsednik senata dr. Anton Korošec daljši govor, iz katerega posnemamo sledeči udarni politični zaključek:

Vse niti še niso pretrgane. Danes ali jutri se lahko razgovori nadaljujejo, ker je sporazum še vedno mogoč. Če se je posrečilo rešiti 90 do 95 odstotkov spornih vprašanj, je gotovo, da se bodo mogla rešiti tudi ostala neznatna vprašanja, ki so brezpomembna v primeri z že rešenimi glavnimi vprašanji.

Toda en oblaček leži nad vsem tem: Nihče ne ve, kaj bo z Evropo. Živimo v neprestani nervozi, v neprestani negotovosti, kaj bo jutri. Jugoslavija ima modrega, zelo modrega krmilarja v zunanji politiki. To je naš knez namestnik Pavle (velike ovacije). On vodi državni čoln tako, da bi nikjer ne zadel v kako skalo. Naša dolžnost je, da imamo popolno zaupanje v njega, da sledimo njegovim intencijam in da ne nasedamo levičarskim elementom, ki hočejo dan za dnem izzivati in kaliti vodo. Naša Jugoslavija si želi miru in taka je tudi vsa njena zunanja politika. Tudi v notranji politiki hočemo normalne, mirne razmere.

Zadruharstvo nima povoda, da bi črno gledalo v bodočnost.

Kočevsko — slovenstvu

Drevo, ki so ga polomili viharji in ga zlobne roke oklestile, ne bo odmrlo in bo spet ozelenelo, če je panj trdno zakoreninjen v svojih tleh. Zgubljeno je le tedaj, če je v deblu samem neozdravljiva bolezen in gnjiloba.

Nič zato, če se veje navzkrižem prepletajo; tudi krive veje dajo plod od svojega debla. Veja pa, ki se od debla loči ali je le nalomljena, uvence, se posuši in vrtnar jo odžaga in vrže v ogenj.

Enako je tudi z narodom. Naj besne nevihte in bije vihar veje ob veje še tako hudo, naj neprijazna usoda in sovražna roka tudi oklesti deblo do gola, — narod, ki je v sebi zdrav, bo vzdržal. In ko spet posije v topli solnce svobode, bodo vzbrstle s povzmoženo silo neštete nove mladike, deblo naroda se bo obraslo, zazelenelo in v nekaj letih bogato obrodilo.

Zdrav narod vse prenese, če je v njem polno življenje, če strujijo sokovi skozi vsa vlakenca in mu niso izpodrezane bitne korenine, ki mu dovajajo hrano iz domačih tal.

Zato proč s solzavim slogaštvom! In prav tako proč z vsemi odmrli mi vejami, kjer se koté samo zajedavci, ki ogražajo zdravje naroda!

Danes bolj kakor kedaj prej moremo ugotoviti velik in razveseljiv napredek slovenskega naroda na vseh področjih. Izkoreninjenci in odrezane veje ne morejo več škodovati dejavnemu narodu! Nove moči se preizkušajo druga ob drugi, toda vse le v okviru in s sodelovanjem ali vsaj dopuščenjem vsega naroda.

Do prevrata, pa še tudi po njem, so nemškutarstva omela in mahovje preraščali trdo slovensko ljubje na narodnem telesu, ljubadarji in drugi zajedavci so že tu in tam načenjali zdravo tkivo slovenstva. Toda odporna moč slovenstva je s silo svojega trdnega zdravja v dveh desetletjih kakor po čudežu vse očistila, vse obnovila in celo na Kočevskem bi se vzprožilo novo živ-

ljenje kaj kmalu ob večjem razumevanju središča.

Slovenska narodna dejavnost zajema iz tisočletja v novo tisočletje zdravje in moč. Z nepojmljivo silo brsti in pólje srečna prihodnost, ker je v nas borbenost in pogum!

Na vseh področjih je oživelo naše narodno življenje. Zdravi sokovi so vzplali na površje in iztisnili marsikaj, kar je bilo bolno in narodu tuje. Zastarele narodnogospodarske doktrine, piesnivi marksizem in z njim dediščina starega liberalizma — vse to je izčiščeno iz narodnega organizma. Celo tisti „rodoljubi“, ki so slovenstvu že prerokovali neizogibno smrt in že pomerjali „jugoslovensko“ sadiko na grob slovenstva, so se hudo ušteli. V grob, ki so ga kopali, so legli sami vanj brez upanja na — vstajenje.

Poglejmo krog sebe, kako se je razmahnilo naše slovstvo, umetnost in znanost. Vse stolice ljubljanskega vseučilišča so zasedene skoraj s samimi Slovenci. Slovenski učenjaki so danes profesorji v Pragi, Gradcu, na Dunaju, v Krakowu, Cambridgeu, New-Yorku, da ne omenjamo jugoslovanskih vseučilišč. Požrtvovalnost in vnema naših znanstvenikov je tako velika, da kljub sijajnim ponudbam na tujih vseučiliščih ostajajo rajši v službi — slovenstva. Zlasti slaviste Slovence vabijo v razna zamejska znanstvena središča. Pa tudi tehniki ne zaostajajo. Naš dr. Vidmar je predaval v Berlinu in Londonu že ponovno, ne da bi se tam za stalno hotel zadržati.

In naši pesniki, pisatelji, slikarji, kiparji itd. Naša srednja tehnična šola nam daje letno cvet najboljših moči. Pa glasbeni konservatorij „Glasbena Matica“, ta naš ponos, ki je žela velike uspehe v Parizu, na Dunaju, celo v Milanu in drugod!

Celo v politiki imamo državnika evropskega kova, ki nam ga zavidajo celo veliki narodi. Ko bi bili Čehi imeli poleg Masaryka našega spoštovanega in uglednega g. dr. Korošca, bi bil njihov položaj vsekakor trdnejši ob vsakem pritisku na njihove meje.

Tudi na gospodarskem polju se osamosvajamo. Kakor prerojeno buji življenje, da človeku od zadovoljstva vriska srce, mehka mu je duša in solza veselega ganotja dviga v nas navdušenje, pogum in najlepše upe v srečno prihodnost!

In spričo vsega tega si ne moremo kaj, a da ne bi s pomilovanjem zrli na tisto številce zasleplencev, ki kot Slovenci po svojih prednikih delajo tlako bučnim frazami trenutnim hrupnim uspehom zamejstva.

V življenju naroda so razna obdobja, ki so bolj ali manj ugodna za večni razvoj. So trenutki, ko se val usode strmo dvigne nad narodno barčico! Toda vprav taki trenutki so najdragocenejši, ker v nas dvigajo samozavest, da prihodnjemu valu ob viharjih nočeh tem bolj smelo in pogumno gledamo nasproti, ne da bi v malodušju prekrižali roke ali celo skakali v sovražno morje neizogibne narodne smrti!

Vprav zato doni naš klic krmarjem slovenstva: Ne pozabite, da veriga, ki drži sidro našega upanja in narodne zavesti, je samo toliko močna, kolikor zdrži v njej najslabjši členič. Če se pretrga ta členič, je tudi veriga v kosih, ki so sami zase brez pomena.

Kočevski Slovenci trdno držimo, toda v primerjavi z drugimi slovenskimi kraji, je

vprav zato treba okrepiti ta členič naše narodne skupnosti. Ves naš narod je močno napredoval, medtem ko se slovenstvo na Kočevskem še vedno bori z razmerami, kakršne so bile ob prevratu.

Narodnoobrambna društva v Ljubljani naj sestavijo poseben odbor za kočevske Slovence. Zbirajo naj gmotna sredstva, da se zidajo prosvetni domovi, ustanavljajo slovenska prosvetna ognjišča, kjer se bo nemoteno glasila naša pesem, naša lepa govornica, podpirajte delavoljne domoljube, da bodo mogli opravljati med nami tisto drobno, nezapaženo in nepoplačljivo delo.

Če vidimo, kako se je ves slovenski narod v nekaj desetletjih krepko opomogel na vseh področjih in da tudi na Kočevskem gremo boljšim časom nasproti, se v nas — kočevskih Slovencih — množe naše notranje sile z rastočo zavestjo, da nismo in ne bomo izgubljeni! Kar smo zamudili in izgubili, bomo dohiteli, in tisto, kar je vredno, bomo navrnili v naše narodno občestvo! Le zavest, da nismo sami, nas krepi in dviga!

Pomnite pa: Ljubezen brez dejanj je — mrtva!

Beseda mladine

(Konec)

V Kočevju sem pri cerkvi naletel na urednika „Koč. Slovenca“, ki ga zaradi njegove sive brade ni mogoče zgrešiti. V Ljubljani malo vemo, kaj se dogaja na Kočevskem. In zato bi morali domoljubi bolj naročati „Koč. Slovenca“ ne le, da ga s tem podpirajo, marveč da tudi zvedo za borbo kočevskih Slovencev in se zanjo navdušijo. Po kratkem razgovoru z g. urednikom, sem se nekoliko razgledal po Kočevju, nato pa pognal proti Mozlju.

Dolgo vas sem imel že za seboj. V Ljvodu sem zavil na levo in krenil proti Mozlju, oddaljenem od Kočevja 9 km. Pot se polagoma vzpenja. Občudujem vso to slikovito okolico. Obširna polja in travniki, vmes leščevje. Vse je nekam razteglo. Tam prav proti severu se v hribih belijo vasice, ki jim niti imena ne vem. Zdi se mi, da dremljejo v toplem popoldanskem solncu.

Tam daleč na hribčku se smehlja bela cerkev — Mozelj. Kako žive naši ljudje tod? Kaj mi bodo povedali? Dolgo so bili prepuščeni peizbrisni usodi počasnega odmikanja od narodne skupnosti. Ali je danes kaj bolje? Počasi sem koračil po bližnjici proti cilju. Nisem utegnil ogledati si prvih hiš. Želel sem najprej, da obiščem gosp. Lovšina, čigar ime so mi v Kočevju imenovali. Nikoli prej se nisva videla ne poznala, toda ko sva se pozdravila in si stisnila roke, sem živo čutil in vedel: „Dobrodošel sem in zavest, da sem prišel med brate — Slovence, sem toplo čutil.“ Res, presenetila me je ljubeznivost in pozornost kočevskih Slovencev! Povsod so me radostno spre-

Glave pokonci, rojaki!

Slovenci smo! To nam izpričujejo naša nra in naša slovenska govornica, naša pesem in naša slovenska molitev. To nam priča naša narodna zgodovina.

Klicarji slovenske narodne zavesti smo!

Ne bomo se izneverili staroslavni svoji zgodovini! Ne danes in ne jutri in nikdar!

Pred vsakomur in vsikdar bomo izpevedali: Slovenci smo, slovenska je naša materina beseda in slovenska je naša narodna pripadnost!

jemali in se pogovarjali z menoj. V Mozlju se je pred menoj odprla nova stran knjige iz življenja in trpljenja kočevskih Slovencev. Dolgo pod večer sem pazljivo poslušal pripovedovanje dragih Slovencev. Mogel sem se na svoja ušesa prepričati, kako trpko je njihovo življenje, kako gažena njihova sveta pravica. Toda iz vseh njihovih besed sem čutil veliko zavednost, navdušenje in doslednost, boriti se za vzvišene narodne ideale. Slovenski narod, njegova govorica, Bog — vse to jim je globoko vkoreninjeno v srcu in ne le na jeziku. To me je zelo razveselilo!

Vem, vsakdo, ki bo prihitel iz drugih krajev Slovenije obiskat svoje rojake tu doli, bo radostno sprejet. Našel bo svoje brate in njih gostoljubno streho. Zato dijaki in oni, ki vam je drag vsak košček slovenske zemlje, pohitite o počitnicah na Kočevsko in njeno prekrasno okolico, zanimajte se za svoje trpeče brate, spoznavajte trpljenje in življenje kočevskih Slovencev! S svojim obiskom in zanimanjem pokažimo Slovincem, ki še dandanes tonejo v ondrotnem nemštvu, da jih ljubimo, da čutimo z njimi, da jih razumemo in da smo vedno z njimi! Vrnimo jim pogum, zavest in vero v naš narod! Mnogi so, ki so odpadli, morda radi pritiska, morda zaradi napačne plašljivosti in strahu. Velika je v tem tudi naša krivda, ker se za svoje brate nismo bolj zanimali! Popravimo to zdaj! Zato se hočemo še bolj posvetiti spoznavanju kočevskih Slovencev!

Solnce se je iskriilo na rosni travi, ki je pokošena ležala na travniku. G. Lovšin je že bil pokosil ves travnik, ko sem jaz šele vstal. Kar nerodno mi je bilo, pa sem se opravičeval; imam pač dolgo pot za seboj.

Proti večeru sem pa dobil, kar ne bi bil nikdar pričakoval na tem kraju — svojega tovariša iz Ljubljane J. P. Pravil mi je, da gre na Sušak.

Slovo mi je bilo kar težko, rad bi še nekaj časa ostal tu med Slovenci, toda čas moje prostosti se je nagibal h kraju. Moral sem se posloviti, toda z obljubo, če Bog da, ob letu dni se zopet vidimo! Zatrdo sem se namreč namenil, da bom v poletju toliko časa obiskoval te kraje, dokler ne spoznam prav vse Kočevske prav do zadnje vasi.

Dolgi štalcarski klanec me je precej zmučil, toda vzdržal sem in ta trud mi je bil poplačan s prekrasnim razgledom. Pred seboj sem imel ko na dlani ves srednji del kočevskega ozemlja. Vasice tihe in bele so mežikale v mladem solncu. Smrekovi gaji so šumeli, daleč nad temnimi gozdovi so

se odbili sivi oblaki... Blagoslovljena zemlja slovenska...

Poslednjič sem objel z očmi to našo lepo zemljo in se vračal proti domu. V Kočevju sem še enkrat pozdravil „stare“ prijatelje in nadaljeval pot proti Žužemberku. V Trebnjem sem prenočil. Drugo jutro pa sem nadaljeval pot proti Ljubljani.

Bil sem zadovoljen s „turo“ in ljudmi. Videl sem zopet kos slovenske zemlje in prevozil čez 254 km na svojem jeklenem konjiču.

Skoraj bo leto dni, pa mi je v duši tako lepo, zakaj pri meni še zmeraj vasuje kočevsko solnce in v duhu gledam slovenski zemlji in ljudem v obraz. Prelep spomin mi v duši žari, zato sem vesel! Pojdi brati! Pohiti še ti med brate, poglej in z očmi, žejnimi lepote, pobožaj slovensko zemljo in napij se njene krasote in v srcu ti bo toplo, da boš, ko porasteš in si napraviš v življenju „pozicijo“, imel več srca za ubogo slovensko kočevsko ljudstvo, kakor pa ga kaže sedanja poslovna starinal!

Mirko Vitan, dijak.

Pogled po svetu

Knez-namestnik Pavle s kneginjo Olgo in spremstvom je 10. t. m. odpotoval v Rim. Že na prvi italijanski postaji v Postojni je bil jugoslovanski dvorni vlak sprejet z veliko slovesnostjo. Posebno odposlanstvo kralja in cesarja Italije, Viktorja Emanuela III., je prišlo iz Rima naproti našemu namestniku vladarja. Tudi v Rimu je bil knez Pavle sprejet z visokimi častmi in silne množice so navdušeno klicale knezu-namestniku Pavlu, kralju Petru in Jugoslaviji. Ta obisk ima zelo velik pomen za prijateljske zveze z našo sosedo Italijo, ki visoko ceni dobro sosedstvo z Jugoslavijo. — Slovesna potrditev nemško-italijanske vojaške zveze v Rimu ima med drugim tudi ta nasledek, da se je srednja Evropa razdelila v severnobaltsko področje in v sredozemsko področje. V prvem odloča Nemčija, v drugem pa Italija, ki v Jadranskem morju ne trpi nobenega tekmeča, kar daje naši državi posebno varnost in trdnost. Z Italijo nas vežejo tudi rodbinske zveze obeh vladarskih hiš. — Na papeževo pobudo za ohranitev miru se zdi, da se bodo sestale Anglija, Francija, Italija, Poljska in Nemčija na konferenco, ki bo sklepala o usodi Gdanskega. To pristanišče, ki je zdaj pod upravo Društva narodov, znatno zožuje Poljski njeno morško obalo

na Pomorjanskem. Zato bi Gdansk rada dobila Poljska, toda to pristanišče injeji na Vzhodno Prusijo, ki po kopnem zaradi poljskega vmesnega ozemlja nima zveze z Nemčijo. Poljska pa ne more in ne mara dopustiti, da bi Nemčija zaradi Vzhodne Prusije pogoltnila pomorjanske Poljake in Poljsko odrezala od morja. Tu je jedro vsega spora, ki se bo težko rešil v zadovoljstvo obeh. — Glede na ta spor je poljski zunanji minister Beck odgovoril Hitlerju, da se Poljska ne da odriniti od morja in bo varovala svoje ozemlje in svojo čast v vsakem primeru, češ da ona ni Češko-Slovaška. Te odločne ugotovitve so imele zelo ugoden odmev v svetu razen seveda v Nemčiji. — Če se posreči sporazum, ki se pripravlja med Italijo in Francijo, se bodo tudi ta vprašanja mirno rešila. — Gre sedaj za to, kako se bo Rusija odločila v novi zunanji politiki, ko je moral odstopiti Litvinov zaradi svoje naklonjenosti napram Angliji in Franciji. — Jugoslovanski zunanji minister dr. Cincar-Marković namerava po Rimu in Berlinu obiskati še Pariz in London. — Posebno vznemirljivih dogodkov pa v zadnjem času ni bilo, le diplomatska bitka se vodi dalje z vso ogorčenostjo.

Naše stališče

Iz/savske banovine smo prejeli tale klic: Spričo dogodkov, ki se razvijajo med nami in okoli nas, je vzdignilo tudi naše ljudstvo svoj glas in izpovedalo, da si želi nazaj v Slovenijo, tja kamor spada.

Stoletne vezi, ki so nas spajale s Slovenijo in katere del smo bili od pamtveka pa do l. 1931., ko so nas priklopili k savski banovini, se ne morejo razrahljati ali celo raztrgati, ker bi bilo tako dejanje protivno volji narodovi. Volja ljudstva bodi odločilna; ljudstvo pa si nikoli ni želelo v savsko banovino! Ljudstvo je bilo in je, da se vrne v Slovenijo. Pri tem pa izjavljamo, da so naši nameni čisti in odločno zavračamo namigavanja, ki gredo za tem, da nas očrnijo na odločujočih mestih.

Če se bratje Hrvati borijo za svoja narodnostna načela in za svojo samobitnost, zakaj ne bi mi smeli izpovedati, da smo Slovenci in da so naši življenski interesi le v okrilju Slovenije. Ali bi ne bilo sramotno od nas, ako bi zatajali svoja čustva in bi ponižno upegnili hrbte...?!

Vir dobrega sloga ni nobena tajnost. Za slogom mora stati resnica. Tam, kjer je čini, so najspretnjejši in najostrejši slogi le opletki z gluho koprivo.

K. Horky.

Z belim orlom

Fran Radešček
(Nadaljevanje.)

Inž. Roš je bil leta 1912. že upokojen višji železniški uradnik. Obiskal sem ga v njegovi villi nad Slavijo, takrat že skoraj na obodu notranjega predmestja, danes seveda v najlepšem središču prestolnice. Imel je prostoren vrt in številno družino, pomnoženo še s člani iz gospejinega sorodstva, ki je bila Srbkinja.

Nekoč sem ga v pogovoru vprašal, če ima kaj slovenskih knjig. Nekam v zadregi mi je odgovoril:

„Imel sem, toda z leti se je porazgubilo. Morda bi se še v kakih omari našla katera slovenska knjiga. Sam namreč že dosti več ne berem, ker mi je vid že opešal. Nekatero slovenske liste imam še naročene kot spomin na svojo mladost. Kaj hočete, življenje zahteva svoje, zdaj se pa še to nagiba k zatonu.“

Inž. Roš je govoril gladko po slovensko, toda njegovi otroci se v slovenskem okolju ne bi več znašli. O Slovenkah, ki so se poročile s Srbi, seveda ni govora. Njih slovenska govorica je navadno zamrla že pri prvem otroku.

Belgrajčani so Srbe iz Avstro-Ogrske oklicali kar za „prečane“ ali pa po ozemlju, s katerega so prišli, n. pr. Sremci, Bosanci, Banatčani, Lole itd. Hrvatje so obdržali svoje pravo ime. Slovenci smo bili „Kranjci“

ali „Švabe“. Nápak sodi, kdor misli, da je „Švaba“ psovka. Nemci iz Vojvodine in iz okolice Zemuna se imenujejo Švabe. Slovaki iz okolice Stare Pazove so s Švabi pomešani. Zato so Srbi tudi Slovake imenovali Švabe. Preprosto ljudstvo ne razlikuje Slovence od Slovaka, in tako je tudi Slovenec bil deležen imena Švaba. In v jeziku ljudstva je bil končno vsak Nemeč Švaba.

Naj ob tej priložnosti kaj več povem še o polkovniku Jankotu Vukasoviču-Štibilju.

Leta 1912. je bil že poveljnik celotnega srbskega orožništva. Obiskal sem ga v njegovi pisarni, kjer so bile orožniške vojašnice, izpod Velike pijace. Bile so to dolge, pritlične stavbe. Takoj prva, z okni na ulico, je bila poveljnikova pisarna.

Sluga me je priglasil in gospod polkovnik je prišel sam na vrata in me s pristrčnim veseljem sprejel. Velel mi je sestiti in neprisiljen je tekkel med nama pogovor kakor med starima znancema.

Bil je visoke, močne postave, pokončne, vojaške hoje. Nosil je sivo kratko brado in govoril pismeno slovenščino, t. j. izgovarjal je „l“ tudi tam, kjer ga v govoru izrekamo „v“ ali „u“.

Soba je bila preprosta. Na stenah so visele puške, pipe in nekaj slik, v kotu pa je bila prava pravcata zelena kranjska lončena krušna peč z zapečki in s klopjo okoli nje.

„To peč sem nalašč naročil iz Ljubljane.

Pozimi sedem v zapeček, prižgem pipo in berem. To je užitek! Zdi se mi, kakor bi bil doma na Vipavskem.“

Ker sem ga pogosto obiskoval, sem zvedel marsikatero podrobnost iz njegovega življenja.

Za časa okupacije Bosne in Hercegovine po Avstro-Ogrski je bil tudi Janko Štibilj poslan kot orožnik mirit vstaše. Toda kmalu je odvrnel orožniško uniformo in prešel v Srbijo. Tu je vstopil v srbsko vojsko, postal narednik in se udeležil srbsko-bolgarske vojne leta 1886. Zaradi svoje hrabrosti je bil odlikovan in imenovan za podporočnika.

Spričo svojih organizatoričnih sposobnosti je hitro napredoval. V ljudskošolskem berilu, ko je še hodil v šolo, mu je najbolj ugajal sestavek, kjer se opisuje, kako je cesar v avstrijski kadetnici ogovoril nekega mladega Srba Vukasoviča in kako pogumno mu je le-ta odgovarjal, da ga je bil cesar kar vesel. Zato si je tudi Janko Štibilj privzel priimek Vukasovič.

Mnogo je pisal v goriško „Sočo“ pa tudi v druge napredne liste, sem in tja je tudi objavil kako pesemco.

Njegova gospa je bila iz Pirota. Ko me je polkovnik nekoč predstavil svoji rodbini, sem zatekel gospo in njeni dve hčerki pri vzevanju pirotskih preprog, ki so v Srbiji na glasu bolj, kakor perzijske preproge. Njegova sinova sta bila takrat že v višjih šolah, Milan menda že na vseučilišču.

(Se bo nadaljevalo.)

Ako prosimo, da nas priključijo nazaj k Sloveniji, poudarjamo s tem le to, da smo zavedni Slovenci, ki hočemo v svojem okviru složno živeti z brati Srbi in Hrvati v veliki in močni skupni Jugoslaviji. To edino so naše želje in to so tudi naše prošnje, ki se ne morejo prezreti. To našo zapuščino hočemo neokrnjeno izročiti potomcem, kakor smo jo prejeli od dedov in pradedov.

Z mirno vestjo in s čistim idealizmom v borbi za slovenstvo v naši skupni domovini Jugoslaviji, stopamo naprej in kličemo vse naše koč. Slovence, da strnejo svoje vrste in da se oklenejo našega voditelja g. dr. Korošca. Njemu zaupajmo!

Če danes pošljamo v javnost svoj glas in klic, da smo Slovenci, naj vedo vsi tisti, ki so nas doslej omalovaževali, da se ne damo streti. Ta naš klic je toliko bolj potreben, ker je obenem tudi opomin vsem tistim, ki pod krinko demokratizma podpirajo ideje, ki niso v skladu s slovensko miselnostjo — s slovenskim verskim čustvovanjem. Slovenci smo veren narod, in globoko ljubimo kralja in domovino — Jugoslavijo in enako tudi spoštujemo posvetne in cerkvene oblasti in zakone. Zato nas pa vznemirjajo neki pojavi, ki nasprotujejo naši miselnosti in ki sejejo med naše ljudstvo nevaren strup... Ali naj ostanemo brezbrizni nasproti takim pojavom?

Slovenci, govori slovenski!

Slovenci smo in kot Slovenci prebivamo na ozemlju, ki mora biti tudi slovensko, kajti tu živimo že dolga stoletja in izhajamo vsi iz slovenske matere, ki nas je prva naučila slovensko govoriti.

Naša zemlja je vsa slovenska in med nami ni tujecev, razen maloštevilnih naselelencev po nekaterih mestih. Na zemlji slovenski je Slovenec gospodar, ki noče biti nikomur več hlapec! Pri nas govorimo in moramo slišati govoriti le slovenski. Med nami so ljudje, ki jih je sicer rodila slovenska mati, pa se slovenščine sramujejo.

Nekoč smo v naših organizacijah obljubljali zvestobo svoji slovenski materi in slovenski zemlji, danes ponovimo isto prislogo in še dostavljamo, da sovražimo vse, kar je zrastle tujege med nami! Lastni bratje — lutke, ki hodijo med nami v belih nogavicah, so med nami izdajalci in mi naj jih mirno gledamo in pustimo, da vršijo svoj zločinski in izdajalski posel dalje? Tega narod ne sme trpeti! Naš narodni ponos zahteva, da tisti, ki so pozabili slovensko misliti in govoriti, občutijo na svoji koži narodovo pest, ki je trša od železa. Proti takim izdajalcem in včasih celo plačancem, je naperjena vsa naša borba. Upravičenosti te borbe nam ne more in tudi ne sme nihče kratiti! Za slovenski jezik se bomo vedno borili, kakor tudi se bomo borili proti tistim, ki nočejo govoriti slovenski, kljub temu da znajo.

„Gorenjec“.

Poročajo

Draga-Osilnica. Govori se, da zahteva dr. Maček za hrvatsko avtonomno ozemlje ne le, da ti naši kraji še naprej ostanejo pod zagrebško oblastjo, ampak da se k Hrvatski priključi še Belokrajina, češ da smo to „gorski Hrvati“. Želeli bi, da se g. dr. Maček sam prepriča, koliko smo napredovali v znanju hrvaščine. Nočemo biti in nismo mi „gorski Hrvati“, kakor nas označujejo Zagrebčani, marveč smo in hočemo ostati zavedni Slovenci! Ukrenili smo že to in ono, da se vrnemo k svoji materi Sloveniji! Upamo, da nas odločilni krogi ne bodo pozabili in nas pustili na cedilu! Pripravljene imamo še druge načine in pota, da pokažemo svojo voljo in dosežemo svoj namen. Mi hočemo nazaj v okrilje Slovenije in ne bomo nikoli priznali kaknega že izvršenega dejstva brez nas in proti nam!

Zadolžen človek ni svoboden človek. Obročno zadolževanje pa je suženjstvo — na obroke.
A. Cekota.

Mozelj. Izkop za temelje našega Prosvetnega doma smo že napravili. Pesek je že pripravljen. Zdaj lomimo kamen za gramoz. Očment smo tudi že dobili in prihodnji teden pričnemo betonirati. Medtem tesarji obdelujejo les. Ko bo betonski del stavbe iz zemlje, bo že pripravljeno tramovje za vezavo. Tako smo končno že v polnem delu in upamo, da bomo kmalu pod streho. Božji blagoslov, dobra volja in zavihani rokavi — in imeli bomo mozelski Slovenci dom, kjer se bomo zbirali svoji med svojimi kakor zglodna družina enega duha in ene krvi. Ne veste, g. urednik, s kakim navdušenjem delamo in vse bolj se veselimo dneva, ko bo odprt naš prosvetni dom! Podpor, podpor nam je treba! Dolg nas skrbi!

Častni, pošteni in delovni ljudje so povsod in vselej velika in stalna vrednost.

Lidové Noviny.

Duhovno berilo

Nebesa so tako daleč od zemlje. Božje kraljestvo tako drugačno od vsakdanjega življenja. Ni torej čudno, da so preprosti apostoli tako malo vedeli o vsem tem. Čeprav jim je Jezus dolga leta govoril skoraj samo o božjem kraljestvu in o nebeškem Očetu. Njim se je zdelo vse samo kakor lepa prilika... — Potem pa še njihovo judovsko gledanje Boga, Stvarnika! Človek ga niti imenovati ni smel. Kako bi se mu upal približati! On biva v nedostopni luči. Saj so ga pod Sinajsko goro kar prosili: „Ne govori nam ti, Gospod! Naj nam govori rajši Mojzes...“ Dobro je poznal Jezus ta zid strahu in nerazumevanja, ko se je žalostno dvigal med nebeškim Očetom in judovskimi dušami. — A prišel je trenutek, ko je podrl to steno s svojo ljubeznijo. Na navečer pred smrtjo. Ker je Jezus ljubil svoje, jim je izkazal vso ljubezen, do zadnjega daru. In takrat se jim je tako približal, da je bilo tudi apostolom novo razodetje. — Takrat so šele prav spoznali, kaj jim pomeni in daje Jezusova bližina. Kako so se v Njem približali tudi Očetu. Kako ima šele zaradi Njega to dobro ime. Kako jih Oče ljubi radi Jezusa. Kako jim brez besed zaradi Jezusa vse izpolni. Kako jim daje veselja. — Ta zavest je bila vsa druga kot zavest dolgih treh let. Z Jezusom so se jim nebesa odprla. In čutili so: po Jezusu so našli vse. To doživetje je bilo tako silno, da je ostalo skozi stoletja: po Jezusu, po Jezusu... Zato so odslej vse prošnje po Njem sklepali, vse molitve, vsa dela. Med nebom in zemljo ni bilo več prave razdalje.

Prosim vas, tudi vi ne gradite več zidu med vami in nebeškim Očetom! Med vami in Jezusom! Saj je Jezus tako naš! Ne bodite kakor tisti, ki so se od Jezusa oddaljili in se skušajo nebesom prikupiti samo po svetnikih in svetnicah. Ki jim je Jezus postal nedostopni, nedosežni Bog, skrivnosten v sveti Trojici. Nikar ne storite tega, nikar! Glejte, ko je odhajal, je Jezus ta zid porušil. To je bil največji izraz ljubezni. O, kje je drugo ljudstvo, ki bi smelo klicati Boga: naš Brat in naš Oče!

V. Vodušek.

Novi koč. Na gradbeno ministrstvo v Belgrad smo poslali prošnjo za podporo, da se napravi občinska cesta Lazec—Stari koč—Novi koč—Prezid. Stari koč in Novi koč sta sestavna dela občine Draga s približno 470 prebivalci, stanujočimi v 80 domovih. Noben od teh krajev nima nikakih količkaj vrednih prometnih zvez z občino, a kaj še z gospodarskimi in kulturnimi središči Slovenije. Slab gorski kolovoz jih za silo veže med seboj, medtem ko z banovinsko cesto Draga—Loški potok sploh ni nobene prave vozne zveze. Prebivalstvo je vprav zaradi pomanjkanja prometnih zvez in oddaljenosti od prometnih križišč v skrajno siromašnem stanju, ker se les, ki je poglaviti gospodarski vir, ne more donosno ukoriščati. V 18 km oddaljeni Loški potok, ki je prvo večje lesno-industrijsko središče, požre prevoz po slabih potih skoraj ves zasluzek pri lesu. Nič boljši ni promet lesa proti Prezidu. Podraženi prevoz ubija vrednost lesa! Cesta, za katero smo zaprosili podporo, bi bila samo 8 km dolga in bi nas tudi tesneje vezala s Slovenijo. Popraviti bi pa

bilo tudi odcepek banovinske ceste proti Prezidu. V vsem bi bilo popraviti 14 km poti. — Nevzdržne gospodarske razmere navračajo prebivalstvo k izseljevanju, kar vsekakor ne more biti v korist ne narodu ne državi. Zato dajte ljudem možnosti za zaslužek doma!

Pišejo

„Deutsche Nachrichten“ skušajo prepričati slovensko javnost, da se k nemškemu narodu po pravici prištevajo pravniki Slovencev, ki so zatajili svoj jezik pred 100 leti hote ali iz pomanjkanja zavednosti. — S tem pa je čistost nemškega plemena s slovensko krvjo močno prizadeta. Tudi nikakor ne gre v dosledno zvezo, zakaj se preganjajo Judje, ki so se pred 100 leti pokristjanili, pa so danes trdni Nemci; vse bolj prav gotovo, kakor pa po germanizatoričnih težnjah prisiljeno ponemčeni Slovenci. Nemci nimajo prav nikake pravice prisvajati si varstvo odpadnikov, četudi bi to morda šlo v številčno korist. Zablode očetov naj popravijo otroci!

„Süd-Ost“ piše glede nemške manjšine na Madžarskem, da le-ta „noče več biti kulturno gnojilo Madžarske“. — Prav tako tudi Slovenci na Kočevskem nočemo in ne bomo več kulturno gnojilo kočevščine!

„Kočevjeer Zeitung“ se razpisuje o „bajki „tujstva“, češ da so predniki Kočevarjev prišli pred 600 leti na to ozemlje ne „z meči, sulicami in plinskimi maskami kot „furore teutonice“, pač pa s sekiro in plugom“. — Ta pečat tujstva je nekdanja dunajska vlada stalno osveževala Kočevarjem in jih negovala za razsadnik med slovenskim, domačim ljudstvom. Danes, vprav po trditvah te naše nemške tovarišice, število Nemcev upada: rojstva so redkejša, ponemčevanje je ovirano po prirodnem razvoju slovenske narodne zavesti in Kočevarji se izseljujejo. Zakaj? Zato, ker je vse naokoli njihovih domačij, po vseh naseljih življenje tako pomešano na Kočevskem, da sta si oba življa, slovenski in nemški, drug drugemu tuja. Gre med njima zdaj le za to, komu je zemlja v svobodi bolj naklonjena?

„Dan“, Novi Sad: Nemški Kulturbund v Novem Sadu šteje 4 župe, 56 okrožij in 320 krajevnih skupin. Predsednik Johann Keks je odstopil kot zvezni predsednik. Na tozadnevni seji se mu je zahvalil dr. Kučera (ponemčeni Čeh?) za 12letno predsednikovanje in za slogo med Nemci. Začasna predsedniške posle bo vodil tajnik Guillaume (ponemčeni Francoz?). — V odboru je baje tudi Hallifax (ponemčeni Anglež?). Zelo pestra mednarodna družba na vodilnih mestih nemškega kulturnega delovanja v Jugoslaviji!

„Jugoslovanska pošta“ iz Sarajeva je objavila članek „Neobhodnost sporazuma“, v katerem med drugim pravi: „Vsi Srbi, Hrvati in Slovenci hočejo sporazum. Kar pa narod hoče in kar zlasti tako trdovratno in odločno hoče, to se bo in to se mora izvesti! Ta odločna volja za sporazum je nastala iz zdravega zmisla naroda za samoohranitev ter je oprta na najbolj plemenite odlike narodne duše. Zgovorni primeri okoli nas pričajo narodu, da je na pravi poti, ko zahteva in ko hoče sporazum. Nobeni in še tako težki neuspeli ne smejo zapirati poti k sporazumu, ki mora biti, ker moramo biti mi Srbi, Hrvati in Slovenci. Kakšni obupni pogledi brez sporazuma in kako sijajni vidiki s sporazumom! Jugoslavija z zadovoljnimi Srbi, Hrvati in Slovenci, s sproščenimi tvornimi silami, s harmoničnimi naporu na vseh poljih ustvarjanja! Kako močna bo ta država in kako sijajno bo mogla v sedanjem času izvršiti svojo misijo do sebe, do slovanstva in do velikih interesov civilizacije ter miru.“ Podpisujemo te lepe besede v polnem obsegu.

„Orač“ razmišlja o „stebrih slovenske kulture“ na kmetih, kjer jih je navadno v vsaki župniji; če jih pa ni, je vse organizatorično delo mrtvo. In na tistih nekaj stebrih, čisto na

Tyrševa ideologija, katero je v celoti prevzelo naše sokolstvo, je protikatoliška in vsajena na politično ideologijo „jugoslovenstva“, to se pravi ideologijo, ki zanika srbstvo, hrvatstvo in slovenstvo. Zato moramo sokolstvo odklanjati kot katoličani in kot Slovenci pa tudi kot Jugoslavi.

„Straža v viharju“.

enem samem, sloni vse delo. Po tej ugotovitvi list končuje: „Tako je, čeprav ni tako prav. Treba je, da se vzgoji na deželi nov rod, da bo znalo in hotelo sodelovati pri delu in vodstvu raznih organizacij čim večje število ljudi, in da ne bo več vse delo slonelo na nekaj „stebrih“. Dokler pa je tako, kakor je, zaslužijo ti „stebri slovenske kulture“, da se odkrijemo pred njimi in pred ogromnim delom, ki ga izvršujejo!“ — O tem pisati bi se res izplačalo, pa kaj hočemo, ko je nekim usojeno, žrtvovati se za splošnost. Poglavitno plačilo jim je — uspeh. In če tega ni, potem upade pogum tudi najtrdnjšim stebrom!

Novice

Osebnosti. Na predlog prosvetnega ministra sta s kraljevim ukazom postavljena za šolska tajnika pri okr. načelstvu v Kočevju I. g. Nikolaj Lahajnar in v Kočevju II. g. Miroslav Trošt. — Čestitamo!

Državna realna gimnazija v Kočevju je v nedeljo 7. t. m. priredila dijaški telovadni in pevski nastop na dvorišču gimnazije. Lepo in ubrano so zapeli najmlajši nekaj ljubkih pesmic. Sledile so vaje s palicami, igra z žogo, proste vaje, vaje na gredi in na bradlji, skoki, polkin ples in končno za sklep turška koračnica. Med vajami je krepko zapel mešani zbor „Gorenjsko koračnico“. Pevske točke je vodil g. organist Kuntara, telovadne pa g. prof. Piculin. Telovadne vaje so pokazale spretnost in disciplino. Med dijaki, pa tudi med dijakinjami je lepo število dobrih telovadcev in telovadkinj. Vaje je osmošolec g. Trošt odlično spremljal s harmoniko. Gneče res da ni bilo med gledalci, vendar pa je bila udeležba kar zadovoljiva in obširna je vsako vajo spremljalo s ploskanjem in odbravanjem. K lepemu uspehu čestitamo dijaštvu in gimnaziji!

Majniški izlet v Mahovnik je v soboto priredila tukajšnja orožniška postaja. Pesem in harmonika v krasnem jutru sta moštvo v njegovi težki varnostni službi v lepem tovarištvu nagradili z zvrhano mero židane volje. Le prekratke so bile tiste skupne jutranje urice v brsteči prirodi!

Potres sme v soboto 6. t. m. zjutraj ob 5.12 čutili za nekaj sekund tudi v Kočevju, toda brez vsakršne škode ali motenj; marsikdo se v svojem sladkem spanju takrat niti obrnil ni, nikar da bi kaj vedel o potresu. Bolj resno pa je zatreslo v Litiji, kjer je potres napravil precej škode na poslopih. Menda so čutili potres bolj ali manj skoraj po vsej Sloveniji, ki ga je spremljalo podzemsko bobnenje.

Cesta Ljubljana — Sušak. Sporazumno z g. min. dr. Krekom je g. ban dr. Natlačen izdal nalog, da se pospešijo dela na tej cesti. Od Orehovca k Dolnjemu Jelenju se je že začelo z delom. Posamezni odseki te ceste pa dovršujejo merjenja. Cesta Ljubljana — Sušak bo znatno skrajšala zvezo med središčem Slovenije in morjem.

Davčni upravi v Kočevju. Pri trojici Tyršu, Fügnerju in Husu se je menda zaklela gđ. dnevničarka, da bo „Kočevskemu Slovencu“ nagajala. Ko ji je dostavljalec našega lista izročil izvode v pregled točno na dan izida dne 5. t. m., je z vso obrednostjo vzela v roke svoj „evangelij“ in fantu črkovala, da se ji mora izvod lista dostaviti pred izidom in nato s povzdignjenim glasom in prstom dodala, češ sicer kazni v trikratni višini takse. Naš list je navadno pripravljen za pošto popoldne tistega dne pred izidom, toda, žal, gđ. dnevničarka takrat ne sprejema ljubeznivega obiska našega lista,

ampak šele naslednji dan ob izidu. — Ugotovili pa smo, da za nemški list ne veljajo tako strogi predpisi. Nemški list smo n. pr. prejeli s pošto 9. t. m. zvečer, toda davčna uprava dolžnostnega izvoda ni prejela niti 11. t. m. Zelo bi bili hvaležni, komur je v pristojnost, da gđ. dnevničarki odkaže kako bolj važno delo, na njeno mesto pa postavi razumnega in resnega človeka.

Krme je proti koncu zime hudo primanjkovala. Ker je bilo premalo moče v aprilu, je trava slabo pognala. O sv. Juriju se je večsah že kaj nakosilo za sproti, zdaj pa morajo ljudje ponekod kositi kar oves, da pokladajo živini, dokler si trava ne opomore. S tem pa se bo tudi živina okrepila, da bo kaj cvenka, ko se spet leto obrne.

Kosmati dohodek „Politike“ je znašal lani 52,5, „Vremena“ pa 25,3 milijona din. „Politika“ je izkazala lani 3,2, predlani 2,0 milijona din dobička, „Vreme“ pa izgubo v obeh letih v višini 2,1 milijona din. Delničarji „Politike“ dobivajo že vsa tri leta izplačano 15% dividendo.

Železniško ministrstvo modernizira železniške vozove. Sklenjeno je, da smejo biti lokomotive v prometu največ 25 let. Zato je izločeno že 40 lokomotiv iz prometa. V prihodnjem desetletju bo 888 novih strojev. Največ jih bo dala Nemčija, ki bo dobavila tudi nove, moderne osebne vozove. Samo za stroje bo izdano do konca 1942. leta 446 mil. din, za osebne in tovarne vozove pa 384 mil. Dotlej bo tudi po vseh železniških postajah vpeljana električna razsvetljava. Prva etapa modernizacije jugoslov. železnice bo zahtevala poldrugo milijardo dinarjev.

V Ljudski posojilnici v Kočevju bodo poslej uradne ure od 8—10 dop. in od 3—5 popoldne. Ob sobotah popoldne in ob nedeljah in praznikih se ne uraduje.

Okrožno sodišče v Novem mestu je z razsodbo z dne 14. aprila 1939. Kzp. 483/38-25 izreklo prepoved obiskovanja krčem Verderberju Alojziju, rojenemu dne 11. aprila 1895. v Mlaki, delavcu iz Mlake štev. 23, okraj kočevski, za dobo dveh let. Ta prepoved traja do 15. maja 1941. Po § 268 k. z. se kaznuje vsakdo, ki ve za razglašeno prepoved, pa vendarle postrože tej osebi z opojilom. Okr. načelstvo v Kočevju.

Razglednik

Albanski razkralj Zogu je bil do svoje poroke z madžarsko grofico Geraldino edini evropski vladar, ki je imel harem, v katerem so bile albanske, srbske, grške in romunske ženske.

Pet in dvajset let je spalo neko dekle v Rietfontainu v Transvalu. Zaspala je, ko je bila stara šest let in se prebudila v 31. letu svoje starosti. Zdravniki pravijo, da je bil vzrok spanja v oteklini žlez. Dekle je duševno razvito le za starost šestletnega otroka.

Dobra razsodba. Neki posestniki v Newcastleu na Angleškem je trgovski potnik toliko prigovarjal, da je naročila stroj, ki ji ni bil potreben ne uporabljiv. Zato ga ni hotela plačati, tovarna pa stroja ni sprejela nazaj. Sodnik je po paragrafi moral priznati pravico tovarni, s tem pa bi storil krivico posestnici, ki je naselila spretnemu jeziku potnika. Zato je razsodil: posestnica je dolžna plačati tovarni 27 angleških funtov za stroj in sicer v obrokih po en farting mesečno, kar je toliko kakor ena para. Če bo posestnica živela še 2160 let, bo svoj dolg izplačala šele l. 4099. Glede na to razsodbo se je tovarna menda le premislila in kupčijo razveljavila.

Prvi podmorski predor je zgradila Japonska med otokoma Simonoseki in Moji. Predor je dolg poldrug kilometer in so dela trajala tri in

pol leta. Predor je 50 m pod morsko gladino. Tudi Francija in Anglija se že dolgo pripravljata za predor izpod Rokavskega zaliva. Tako bi po suhem bila zveza med obema državama.

V Severni Ameriki je bilo lani 10.000 avtomobilov brez gospodarja na cestah. Toliko jih je našla policija na cestah, ni pa znano število tistih avtomobilov, ki so se jih „usmilili“ mimoidoči.

Iz vseh uredništev madžarskih listov je budimpeštanska časnikarska zbornica izključila judovske urednike. Samo pri socialnodemokratskem dnevniku „Nepszava“ je odpadlo kar 13 urednikov in sodruidnikov. V časnikarski zbornici je ostalo le še 15% vseh članov. Tu se vidi, kako močan vpliv je imelo judovstvo na sedmo svetovno silo — tisk.

20 roparjev je na cesti Bukarest-Silistra napadlo avto, v katerem je bil ravnatelj rumunske tovarne za letala „Set“, g. Zamfirescu s svojo gospo. Roparji so odnesli plen v vrednosti 200.000 lejev.

V Belgiji, v Namurju, se je razletel železniški tank z 18.000 litri bencola. Železniška proga Bruselj-Arlon je popolnoma razdejana in vlaki vozijo z velikim ovinkom po drugih progah v Bruselj.

Z volkom se je boril cel četrt ure ovčar Jačim Djordjević iz Cera pri Kičevu v južni Srbiji. Spal je z ovcami v staji. Sredi noči ga pa prebudi volk, ki je že mesaril jagaje. Ko je zagledal Jačima, se je vrgel nanj in mu zasadi zob v glavo. Jačim je pa volka zgrabil za vrat, ga podrl na tla in mlatil s pestjo po glavi in gobcu. Pri tem mu je volk odgriznil dva prsta desne roke. Končno je volka vendar zadavil, nato pa odšel v bližnjo vas, kjer so ga obvezali.

Obutev pred stoletji. Stari Slovani in Germani so nosili lesene in nanjate čevlje in čevlje, spletene iz ličja. Pred njimi pa so nosili pravcato čevlje že stari Kitajci. Dognano je, da so Kitajci uporabljali že 3000 let pred Kristusom obutev iz pisanega sukna, svile in žameta. Nekdanje Egipčanke so si sandale krasile z biseri in dragulji že za časa faraonov. Posebnost orientalske obutve so bili zakravljeni spreduji konci. V srednjem veku so nosili ponekod čevlje, katerih sprednji konec je bil večsah dolg pol metra. V 16. stoletju so obuvali čevlje, ki niso imeli sprednjega dela. Gole prste na nogah so krasili s prstani. Španci in Italijani so nosili obutev z visokimi petami, ki so dosegale celo ped višine. Naši čevlji so stari komaj sto let.

Novo odkritje o izvornem grehu. Nemški profesor dr. Bettweiler trdi v časopisu „Der Hammer“, da so ljudje padli v greh in bili izgnani iz raja, češ ker je Jud Adam zapeljal aričko Evo... — Ne pomisli pa ta „učenjaka“, da je potemtakem v njem nečista kri...

Urednikova pošta. Fr. L., Kočevje. Prirreditelji, ki žele, da se o njihovi prireditvi piše, povsod v svetu dostavljajo uredništvu vabilo in vstopnico. Za to splošno veljavno pravilo zlasti Ljubljančani dobro vedo. Vaš pozdravni sestavek bi torej prav rad priobčil, le žal, da prirrediteljem „Kočevski Slovenec“ menda ni po njihovi meri ukrojen. Ostanimo torej kar skromno v tišini.

Anglež hoče svet kot tovarno, Francoz kot salon, Nemec kot kasarno, Rus kot svetišče. Anglež hoče plen, Francoz slavo, Nemec moč, Rus žrtev. Anglež hoče od človeka zaslužiti, Francoz mu hoče ugajati, Nemec poveljevati, Rus trpeti.

Ljudska posojilnica v Kočevju

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

sprejema in nove hranilne vloge obrestuje po 4%,
daje kratkoročna posojila proti zastavi ali poroštvo.

Za varnost jamči neomejeno poroštvo njenih članov in lastno premoženje.

Zveza lesnih domačih obrti

r. z. z. o. z.

trgovski oddelak v Sodražici

Prodaja na debelo in na drobno
vse vrste lesnih izdelkov za go-
spodarstvo in gospodinjstvo kot
tudi razne igrače.

Cenik na razpolago.
Cene zmerne in solidne.